

تحلیل عملکرد ورزشکاران زن در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ هانگژو و مقایسه آن با سه دوره قبل

الهام اسدزاده سوره^۱، حسن کشاورز^۲، مزده متین^۳

۱. دکترای تخصصی، کارشناس حرفه‌ای ورزش بانوان، معاونت توسعه ورزش بانوان وزارت ورزش و جوانان.
۲. کارشناسی ارشد، دانش آموخته مدیریت راهبردی سازمان‌های ورزشی.
۳. دانشجوی دکترا، دانشجوی دکترا دانشگاه علامه طباطبایی.

چکیده

اطلاعات مقاله

هدف پژوهش، ارزیابی و تحلیل عملکرد کاروان ورزشی زنان ایران در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ در مقایسه با سه دوره قبل است. روش تحقیق توصیفی - تحلیلی است که پژوهشگران به توصیف وضعیت عملکرد ورزشکاران زن ایران در بازی‌های آسیایی با استفاده از اسناد و مدارک موجود، رتبه‌بندی مدال‌های کسب شده در بازی‌های آسیایی به مقایسه با سه دوره قبل بازی‌های آسیایی (۲۰۱۸ جاکارتا، ۲۰۱۴ اینچئون، ۲۰۱۰ گوانژو) پرداخته‌اند.

دریافت مقاله: ۱۴۰۲/۰۹/۱۲

پذیرش مقاله: ۱۴۰۲/۱۱/۲۳

کلیدواژگان:

بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲،

ورزش قهرمانی،

ورزش زنان،

استعدادیابی،

وزارت ورزش و جوانان،

توسعه ورزش زنان،

سیاست‌گذاری ورزش زنان

نویسنده مسئول:

الهام اسدزاده سوره

پست الکترونیکی:

elhamasadzadeh.swim@gmail.com

اطلاعات مورد نیاز پژوهش از طریق منابع معتبر مرتبط با بازی‌های آسیایی (گزارش‌های کمیته ملی المپیک و دفتر معاونت توسعه ورزش بانوان وزارت ورزش و جوانان و وبسایت بازی‌های آسیایی) به دست آمد. مهمترین یافته‌های پژوهش را می‌توان به تغییرات در تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌ها، تعداد مدال‌های کسب شده توسط زنان و نوسانات عملکرد ایران در بازی‌های آسیایی در مقایسه با دوره‌های قبل اشاره کرد. پیشنهاد می‌گردد سیاست‌گذاران ورزشی کشور به ویژه دفتر سیاست‌گذاری توسعه ورزش بانوان وزارت ورزش و جوانان تمهیدات و اقداماتی را در راستای توسعه زیرساخت‌های ورزش قهرمانی، استعدادیابی، شناسایی و پرورش ورزشکاران نخبه انجام دهند تا از این منظر ورزشکاران نخبه و توانمند به بازی‌های آسیایی اعزام و با کسب نتایج مناسب، روند ثبات عملکرد ایران در بازی‌های آسیایی و پیشرفت آن را به مثابه مبنای برای موفقیت در بازی‌های المپیک رقم بزنند.

Analyzing the performance of female athletes in the 2022 Asian Games in Hangzhou and comparing it with the previous three periods

Elham asadzadeh soure ¹, Hassan keshavarz ², Mojdeh matin ³

1. Professional expert in women's sports, deputy of women's sports development, Ministry of Sports and Youth
2. Graduated in strategic management of sports organizations
3. Doctoral student of Allameh Tabataba'i University

Abstract

The purpose of the research is to evaluate and analyze the performance of the Iranian women's sports caravan in the 2022 Asian Games compared to the previous three periods. The research method is descriptive-analytical that the researchers describe the performance status of Iranian female athletes in the Asian Games by using the available documents and documents, the ranking and the medals won in the Asian Games compared to the previous three periods of the Asian Games (Jakarta 2018), Incheon 2014, Guangzhou 2010(

The information needed for the research was obtained through reliable sources related to the Asian Games (the reports of the National Olympic Committee and the Office of the Vice-Chancellor of Women's Sports Development of the Ministry of Sports and Youth and the Asian Games website). The most important findings of the research can be pointed to the changes in the number of athletes sent to the games, the number of medals won by women, and the fluctuations in Iran's performance in the Asian Games compared to previous periods; It is suggested that the country's sports policymakers, especially the Women's Sports Development Policy Office of the Ministry of Sports and Youth Affairs, take measures and actions in line with the development of championship sports infrastructure, talent scouting, identification and training of elite athletes and the stability of sports management, so that from this point of view, elite athletes are able to send to the Asian Games and by obtaining suitable results, establish the process of stability of Iran's performance in the Asian Games and its progress as the basis for success in the Olympic Games.

Keyword: : 2022 Asian Games, championship sports, women's sports, talent search, Ministry of Sports and Youth, women's sports development, women's sports policy

مقدمه

امروزه ورزش زنان، به عنوان یکی از موضوعات اساسی در حیطه‌ی ورزش جامعه مطرح است (واسیلیو، ۲۰۱۴). ضرورت ورزش و انجام فعالیت‌های ورزشی توسط زنان به عنوان نیمی از اعضای جامعه، نیمه‌ای که در دامن خود، نسل‌های بعدی را تربیت می‌کنند، کاملاً محسوس است (کارگر و همکاران، ۲۰۱۳). تحقیقات نشان می‌دهد که زنان با مشارکت در ورزش، خطر ابتلا به بیماری‌هایی مثل چاقی، بیماری قلبی، پوکی استخوان و سرطان را کاهش می‌دهند، پس در واقع افزایش مشارکت زنان در ورزش، جامعه را به طور کلی تحت تأثیر قرار می‌دهد (فدراسیون ملی انجمن‌های دبیرستان ایالتی پرو، ۲۰۱۰). در واقع ورزش به طور فزاینده‌ای، به روشی مشهود به تغییر نقش زنان و مستند پیشرفت آنها در جهان تبدیل شده است (ریتا آمارال، ۲۰۱۹). حضور زنان به‌عنوان بخش مهمی از جامعه ما در عرصه ورزش قهرمانی ضرورتی انکارناپذیر است؛ چون نیمی از استعدادهای جامعه را زنان تشکیل می‌دهند (میرغفوری و همکاران، ۱۳۸۸).

فعالیت‌های کاملاً رسمی ورزش زنان در ایران از دهه ۱۳۲۰ شمسی با شرکت زنان در مسابقات دو و میدانی شروع شد و پس از آن با مسابقات بسکتبال و والیبال ادامه پیدا کرد. مسابقات تیمی زنان از دهه ۳۰ کلید خورد و پس از آن ورزش‌های رزمی مانند کاراته نیز وارد دنیای ورزش زنان شد. در دهه ۴۰ باشگاه‌های ورزشی زنان راه‌اندازی شدند. اوایل دهه ۵۰ فعالیت‌های ورزشی زنان به علت تحولات کشور قطع می‌شود، دهه ۷۰ برای تاریخ ورزش زنان بسیار مهم است؛ چرا که امور ورزشی بعد از چند سال رخوت، شکلی رسمی به خود گرفت. گروه‌های ملی فوتبال، فوتسال، والیبال و بسکتبال تشکیل و همچنین رشته‌هایی به ورزش زنان اضافه شد. به طور مثال تکواندو در دهه ۷۰ به صورت جدی فعالیت خود را شروع کرد؛ در دهه ۸۰ بیشتر شد و در دهه ۹۰ به اوج خود رسید (کشکر، ۱۴۰۲).

ورزش قهرمانی نیز همانند هر سیستم دیگر نیازمند مدیریت و برنامه‌ریزی است. گستردگی فعالیت‌های ورزش قهرمانی ایجاب می‌کند تا نظامی جامع، راهبردی و مدون بر آن حاکم باشد (مظفری و همکاران، ۱۳۸۸). قهرمانان ورزشی سرمایه‌های ملی هستند و می‌توانند نقش مهمی در رشد و توسعه ورزش کشور داشته باشند و ورزشکاران قهرمان به خصوص زنان، پتانسیل لازم برای رسیدن به سکوی افتخار را دارند و البته با تلاش، رنج و زحمت فراوان در طول دوران ورزشی‌شان برای کشور افتخارآفرینی کرده‌اند و پرچم جمهوری اسلامی ایران را به اهتزاز درآورده‌اند (میرغفوری و همکاران - ۱۳۸۸). ورزشکاران قهرمان جهان با شرکت در رویدادهای بزرگ ورزشی مثل المپیک، پارالمپیک و بازی‌های آسیایی، ضمن نمایش اوج هنرهای فردی و گروهی ورزش، به تبلیغ تفاهم دوستی و دنیای بهتر توأم با صلح و صفا می‌پردازند (مهرجردی، ۱۳۹۱).

امروزه رویدادهای بزرگ ورزشی در کانون توجه جهانیان قرار دارد. این ابر رویدادهای ورزشی صحنه‌هایی برای هنرنمایی ورزشکاران نخبه هست تا آنان بتوانند مهارت‌های خود را به نمایش بگذارند (دالاس و سودرمن، ۲۰۲۰). همچنین این رویدادها به شهر و کشور میزبان و ورزشکاران سایر کشورهای جهان کمک می‌کند تا هویت و فرهنگ ملی خود را به تمام مردم جهان بشناسانند، از سویی با موفقیت و کسب مدال، باعث ایجاد غرور ملی، انسجام و توسعه ورزشی در کشور خود گردند (فیض آبادی و سجادی، ۱۳۹۰).

بازی‌های آسیایی برخلاف بازی‌های المپیک از قدمت تاریخی بالایی برخوردار نیست و کمتر از یک سده قدمت دارد. پیش از اینکه بازی‌های آسیایی برگزار و انجام گردد، در سال ۱۹۱۲ موضوع برگزاری رقابت‌های ورزشی در بین کشورهای ژاپن، «بازی‌های شرق دور» گردهمایی با عنوان چین و جزایر فیلیپین مطرح گردید. اولین دوره این بازی‌ها در سال ۱۹۱۳ در مانیل برگزار شد و تا سال ۱۹۳۴، ده دوره ادامه یافت. جنگ جهانی دوم از سال ۱۹۳۸ برگزاری این بازی‌ها را متوقف کرد. پس از جنگ جهانی دوم در طی برگزاری المپیک زمستانی ۱۹۴۸ لندن بین سران ورزش چین و فیلیپین صحبت‌هایی جهت احیای بازی‌های شرق دور صورت پذیرفت؛ اما گوردوت سوندهی نماینده هندی کمیته بین‌المللی المپیک برگزاری بازی‌های شرق دور را برای توسعه ورزش آسیا کافی ندانست و پیشنهاد بحث و بررسی پیرامون برگزاری بازی‌های جامع‌تر تحت عنوان بازی‌های آسیایی را به رهبران ورزشی کشورها ارائه داد. این پیشنهاد باعث توافق برای تشکیل فدراسیون ورزش آسیایی شد (زمانی و همکاران، ۱۴۰۱).

کمیته مقدماتی پیشنهادی منشور بازی‌های جدید را نوشت و در ۱۳ فوریه ۱۳۴۹ فدراسیون ورزش آسیایی تحت عنوان «فدراسیون بازی‌های آسیایی» رسماً در دهلی نو افتتاح شد. در سال ۱۹۵۰ به گونه‌ای برنامه‌ریزی شد تا بازی‌های آسیایی هر چهار سال یکبار با حضور ورزشکاران کلیه کشورهای آسیایی برگزار گردد. این بازی‌ها از اولین دوره (بازی‌های آسیایی ۱۹۵۱ دهلی نو) تا سال ۱۹۸۲ به وسیله فدراسیون بازی‌های آسیایی و از سال ۱۹۸۲ به بعد، پس از تفکیک فدراسیون بازی‌های آسیایی به وسیله شورای المپیک آسیایی سازماندهی و برگزار شد. کمیته بین‌المللی المپیک، این بازی‌ها را به رسمیت شناخت و آن را به عنوان دومین تورنمنت بزرگ پس از بازی‌های المپیک یاد کرد. ایران در سال ۱۹۷۴ (بازی‌های آسیایی تهران) میزبان این بازی‌ها بود و در همه دوره‌ها به جز سال‌های ۱۹۵۴، ۱۹۶۲ و ۱۹۷۸ در این بازی‌ها شرکت کرده است (همتی نژاد و همکاران، ۲۰۱۱).

به نظر می‌رسد که بازی‌های آسیایی به مثابه بزرگ‌ترین رویداد ورزشی آسیا و یکی از مهمترین رویدادهای ورزشی جهان پس از بازی‌های المپیک، در حال رشد و گسترده‌گی است و روز به روز بر ارزش این رقابت‌ها افزوده می‌شود. با توجه به نقش و جایگاه بازی‌های آسیایی در ورزش کنونی آسیا و اهمیت فراوان این

بازی‌ها برای کشورهای مختلف، از جمله کشور عزیزمان ایران و نزدیک بودن اهداف و آرمان‌های این بازی‌ها با اهداف و آرمان‌های ایرانیان، این مسئله مطرح است که کشور ایران با فرهنگی کهن در این قاره، توانسته است نتایج شایسته‌ای در بازی‌های آسیایی کسب کند یا خیر؟ و این عملکرد و نتایج در مقایسه با سایر رقبای آسیایی در چه سطحی قرار دارد؟ همانگونه که در تحقیقات مشاهده می‌شود بیشتر تحقیقات بر موضوعاتی غیر از عملکرد کشورها در بازی‌های آسیایی و المپیک متمرکز شده‌اند و برخی تحقیقات نیز که به بررسی عملکرد پرداخته است مربوط به عملکرد قاره‌ها (و نه عملکرد کشورها) و بازی‌های المپیک (و نه بازی‌های آسیایی) است و برخی تحقیقات نیز تنها به ارایه گزارشی از وضعیت ایران در این بازی‌ها اکتفا کرده‌اند. با توجه به اهمیت پژوهشگران به دلایل مختلف به مبحث بازی‌های آسیایی پرداخته‌اند. اول، بی‌توجهی نسبت به مساله تاریخ بازی‌های آسیایی در کشور، دوم، کمبود متون، کتب و پژوهش‌های تاریخی در عرصه ورزش کشور و به‌ویژه در زمینه حضور ورزشکاران ایرانی در بازی‌های آسیایی، سوم، لزوم ثبت وقایع و تحولات ورزشی کشور به صورت مدون برای نسل‌های آینده، بنابراین، گردآوری اطلاعات مربوط به وضعیت حضور و نتایج ایران در بازی‌های آسیایی می‌تواند به مثابه منبع علمی و قابل استناد؛ مورد استفاده مدیران ورزشی، دانشجویان و ورزشکاران علاقه‌مند به این زمینه قرار گیرد از سوی دیگر با بررسی نتایج ایران در این بازی‌ها، رشته‌های موفق و مدال آور شناسایی شده که می‌تواند در جهت تقویت و بهبود وضعیت کاروان ایران و مشخص شدن نقاط لازم برای سرمایه‌گذاری بیشتر برای توسعه و تقویت این رشته‌ها مورد استفاده قرار گیرد. هدف اختصاصی این پژوهش نیز ارزیابی عملکرد زنان ایران در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ و مقایسه با سه دوره اخیر این بازی‌ها می‌باشد.

روش‌شناسی

پژوهش حاضر توصیفی تحلیلی و از نوع مطالعات گذشته نگر است. در این پژوهش از اسناد کتابخانه‌ای و منابع معتبر مرتبط با بازی‌های آسیایی (گزارش‌های کمیته ملی المپیک و دفتر معاونت توسعه ورزش بانوان وزارت ورزش و جوانان و وبسایت بازی‌های آسیایی)، مقالات پژوهشی جمع‌آوری شده است. در این پژوهش عملکرد ۷۸ ورزشکار اعزامی زن در قالب ۱۸ تیم ورزشی شامل دوچرخه سواری (۱ ورزشکار)، تیراندازی (۹ ورزشکار)، اسکیت (۶)، قایقرانی (۱۴)، جودو (۵)، شطرنج (۱)، بدمینتون (۱)، تنیس (۱)، تنیس روی میز (۱)، تکواندو (۶)، کاراته (۴)، سوارکاری (۱)، کوهنوردی (۲)، دوومیدانی (۲)، کبدی (۱۲)، تیراندازی با کمان (۴)، وزنه‌برداری (۳)، ووشو (۵) در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ هانگژو ارزیابی توصیفی و تحلیل شده و با سه دوره قبل با استفاده از نرم افزار (WinMerg) مورد مقایسه قرار گرفته است.

یافته‌ها

بازی‌های آسیایی، معتبرترین مسابقات قاره آسیا با قدمتی ۲۷ ساله که هر ۵۴ کشور قاره کهن را تحت الشعاع خود قرار می‌دهد. نوزدهمین دوره مسابقات آسیایی به میزبانی شهر هانگژو کشور چین در ۲۳/۹/۲۰۲۳ (۱۱ مهر ۱۴۰۲) به دست رییس جمهور کشور چین افتتاح و پس از ۱۶ روز مسابقه در مورخ ۲۰۲۳/۱۰/۸ (۱۶ مهر ۱۴۰۲) به پایان رسید. این دوره از مسابقات در ۵۹ رشته و ۱۱ زیررشته و ۵۰۷ رویداد ورزشی برگزار شد.

نماد بازی‌ها سه عرو سک با اسامی کانگ، کونگ و لیانیلیان بودند و که نمادی از ارتباطی است، که بازی‌های آسیایی بین کشورهای آسیایی ایجاد می‌کند؛ «قلب به قلب» شعار رسمی این بازی‌ها انتخاب شده بود. کشور ایران هم جزء ۴۶ کشور آسیایی می‌باشد که که عضو شورای المپیک آسیا می‌باشد و این دوره با حضور ۲۸۹ ورزشکار (۲۱۱ ورزشکار مرد و ۷۸ ورزشکار زن) در این مسابقات حضور داشت؛ که با توجه به نتایج و مدال‌های کسب شده توسط ورزشکاران زن؛ به تحلیل کمی و کیفی عملکرد زنان ورزشکار اعزامی پرداخته شده است.

عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ هانگژو در جدول شماره ۱ توصیف شده است.

جدول ۱- عنوان رشته‌های و تعداد ورزشکاران زن اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲

ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار	ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار
۱	تیراندازی (تفنگ، تپانچه، اهداف پروازی)	۹	۱۲	تنیس روی میز	۱
۲	اسکیت (فری استایل و سرعت)	۶	۱۳	کاراته	۴
۳	قایقرانی (اسپرینت، اسلalom، روئینگ)	۱۴	۱۴	وزنه برداری	۳
۴	تکواندو (کیوروگی و پومسه)	۶	۱۵	تیراندازی با کمان	۴
۵	ووشو (ساندا، تالو، کوراش)	۵	۱۶	کبده	۱۲
۶	کوهنوردی و صعودهای ورزشی	۲	۱۷	دو و میدانی	۲
۷	دوچرخه سواری	۱	۱۸	سوارکاری	۱
۸	جودو	۵	۱۹	بسکتبال (صرفا داور اعزام شد)	
۹	شطرنج	۱	۲۰	فوتبال (صرفا داور اعزام شد)	
۱۰	بدمینتون	۱	۲۱	ژیمناستیک (صرفا داور اعزام شد)	
۱۱	تنیس	۱	۲۲	هندبال (صرفا داور اعزام شد)	

کاروان اعزامی بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ هانگژو در بخش زنان شامل ۲۲ رشته ورزشی که در قالب ۱۸ تیم شامل دوچرخه سواری، تیراندازی، اسکیت، قایقرانی، جودو، شطرنج، بدمینتون، تنیس، تنیس روی میز،

تحلیل عملکرد ورزشکاران زن در بازی‌های آسیایی .... دوفصلنامه مدیریت و کارآفرینی ورزشی، ۳(۱۴۰۲)، ۱۲۹-۱۱۳

تکواندو، کاراته، سوارکاری، کوهنوردی، دوومیدانی، کبدی، تیراندازی با کمان، وزنه‌برداری، ووشو جمعاً به تعداد ۷۸ ورزشکار و در ۴ رشته بسکتبال، فوتبال، ژیمناستیک و هندبال داور اعزام شدند.

عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ جاکارتا در جدول شماره ۲ توصیف شده است.

جدول ۲- عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران زن اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸

ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار	ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار
۱	تیراندازی	۹	۱۱	تنیس روی میز	۴
۲	تکواندو	۸	۱۲	کاراته	۴
۳	قایقرانی	۱۴	۱۳	شمشیربازی	۴
۴	ووشو	۵	۱۴	تیراندازی با کمان	۵
۵	کوهنوردی و صعودهای ورزشی	۴	۱۵	کبدی	۱۲
۶	دوچرخه سواری	۲	۱۶	دو و میدانی	۵
۷	جودو	۸	۱۷	سوارکاری	۱
۸	بدمینتون	۱	۱۸	ورزش‌های رزمی	۵
۹	تنیس	۳	۱۹	بسکتبال ۳ نفره	۴
۱۰	اسکواش	۳			

کاروان اعزامی بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ در بخش زنان در ۱۹ رشته ورزشی شامل تیراندازی، تکواندو، قایقرانی، ووشو، کوهنوردی و صعودهای ورزشی، دوچرخه سواری، جودو، بدمینتون، تنیس، اسکواش، تنیس روی میز، کاراته، شمشیربازی، تیراندازی با کمان، کبدی، دوومیدانی، سوارکاری، ورزش‌های رزمی و بسکتبال ۳ نفره جمعاً به تعداد ۱۰۱ نفر اعزام شدند.

عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران اعزامی زن به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ اینچئون در جدول شماره ۳ توصیف شده است.

جدول ۳- عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران زن اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴

ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار	ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار
۱	تیراندازی	۱۲	۶	تنیس روی میز	۱
۲	تکواندو	۵	۷	کاراته	۴
۳	قایقرانی	۱۱	۸	دو و میدانی	۳
۴	ووشو	۴	۹	تیراندازی با کمان	۴
۵	بدمینتون	۱	۱۰	کبدی	۱۲

تحلیل عملکرد ورزشکاران زن در بازی‌های آسیایی .... دوفصلنامه مدیریت و کارآفرینی ورزشی، ۳(۱۴۰۲)، ۱۲۹-۱۱۳

کاروان اعزامی بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ در بخش زنان در قالب ۱۰ رشته ورزشی شامل تیراندازی، تکواندو، قایقرانی، ووشو، بدمینتون، تنیس روی میز، کاراته، تیراندازی با کمان، دراگون بت، کبیدی و دو و میدانی جمعاً به تعداد ۵۷ نفر اعزام شدند.

عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانژو در جدول شماره ۴ توصیف شده است.

جدول ۴- عنوان رشته‌ها و تعداد ورزشکاران زن اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰

ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار	ردیف	نام رشته	تعداد ورزشکار
۱	تیراندازی	۱۱	۷	کاراته	۴
۲	تکواندو	۶	۸	تیراندازی با کمان	۴
۳	قایقرانی	۳۶	۹	کبیدی	۱۲
۴	ووشو	۲	۱۰	دو و میدانی	۴
۵	اسکیت	۱	۱۱	شطرنج	۵
۶	چودو	۳			

کاروان اعزامی بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ در بخش زنان در قالب ۱۱ رشته ورزشی شامل تیراندازی، تکواندو، قایقرانی، ووشو، کاراته، تیراندازی با کمان، کبیدی، شطرنج، چودو و دو و میدانی جمعاً به تعداد ۸۸ ورزشکار زن اعزام شدند.

تعداد رشته‌های اعزامی به بازی‌های آسیایی در چهار دوره به صورت خلاصه در جدول شماره ۵ توصیف شده است.

جدول ۵- تعداد رشته‌های اعزامی به بازی‌های آسیایی در چهار دوره

عنوان	تعداد رشته اعزامی
بازی‌های آسیایی ۲۰۲۰	۱۸
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸	۱۹
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴	۱۰
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰	۱۱

همانطور که از آمار ارایه شده مشخص است تعداد تیم‌های اعزامی دو دوره قبل (۲۰۲۰ و ۲۰۱۸) نسبت به دو دوره قبل‌تر (۲۰۱۴ و ۲۰۱۰) تقریباً دو برابر شده است (رشد ۵۰ درصدی داشته است).

جدول شماره ۶ نشانگر تعداد ورزشکاران اعزامی به تفکیک جنسیت به چهار دوره بازی‌های آسیایی می‌باشد.

جدول ۶- تعداد ورزشکاران اعزامی به چهار دوره بازی‌های آسیایی به تفکیک زن و مرد

عنوان	زن	مرد	جمع
بازی‌های آسیایی ۲۰۲۰	۷۸	۲۱۱	۲۸۹
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸	۱۰۱	۲۷۷	۳۷۸
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴	۵۷	۲۱۹	۲۷۶
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰	۸۸	۲۷۲	۳۶۰

با توجه به جدول شماره ۶ در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ بیشترین تعداد ورزشکاران به مسابقات اعزام شده‌اند و کمترین تعداد مربوط به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ می‌باشد و همچنین بیشترین و کمترین تعداد ورزشکاران اعزامی زن هم به ترتیب در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ و ۲۰۱۴ بوده است. در جدول شماره ۷ به درصد سهم حضور زنان و مردان در قالب تیم‌های اعزام شده ایران به بازی‌های آسیایی چهار دوره پرداخته‌ایم.

جدول ۷- درصد سهم حضور زنان و مردان در تیم‌های اعزامی به چهار دوره بازی‌های آسیایی

عنوان	زن	مرد
بازی‌های آسیایی ۲۰۲۰	۲۷	۷۳
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸	۲۶/۷	۷۳/۳
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴	۲۰/۷	۷۹/۳
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰	۲۴/۴	۷۵/۶

باتوجه به درصدهای جدول شماره ۷ در هر چهار دوره بازی‌های آسیایی بیشتر از ۷۰ درصد ورزشکاران اعزامی ایران به بازی‌ها را مردان تشکیل داده‌اند و سهم زنان همیشه کمتر از ۳۰ درصد بوده است. مدال‌های توزیع شده به تفکیک رنگ و جنسیت در چهار دوره بازی‌های آسیایی در جداول شماره‌های ۸، ۹، ۱۰ و ۱۱ توصیف شده است.

جدول ۸- مدال‌های کسب شده در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ گوانزو

عنوان	طلا	نقره	برنز	مجموع
زن	۱	۴	۹	۱۴
مرد	۱۹	۱۱	۱۵	۴۵
جمع	۲۰	۱۵	۲۴	۵۹

جدول ۹- مدال‌های کسب شده در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ اینچئون

عنوان	طلا	نقره	برنز	مجموع
زن	۲	۷	۷	۱۶
مرد	۱۹	۱۱	۱۱	۴۱
جمع	۲۱	۱۸	۱۸	۵۷

جدول ۱۰- مدال‌های کسب شده در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ جاکارتا

عنوان	طلا	نقره	برنز	مجموع
زن	۱	۱۰	۶	۱۷
مرد	۱۹	۱۰	۱۵	۴۴
میکس	-	-	۱	۱
جمع	۲۰	۲۰	۲۲	۶۲

جدول ۱۱- مدال‌های کسب شده در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۰ هانگژو

عنوان	طلا	نقره	برنز	مجموع
زن	-	۷	۱۰	۱۷
مرد	۱۳	۱۴	۹	۳۶
میکس	-	-	۱	۱
جمع	۱۳	۲۱	۲۰	۵۴

درصد مدال‌های کسب شده توسط زنان نسبت به ورزشکاران اعزامی زن به چهار دوره بازی‌های آسیایی در جدول شماره ۱۲ تشریح شده است.

جدول ۱۲- درصد مدال‌های کسب شده توسط زنان نسبت به ورزشکاران اعزامی زن به چهار دوره بازی‌های آسیایی

عنوان	تعداد ورزشکاران زن اعزام شده	مجموع مدال‌های کسب شده توسط زنان	درصد
بازی‌های آسیایی ۲۰۲۰	۷۸	۱۸	۲۳
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸	۱۰۱	۱۸	۱۷
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴	۵۷	۱۶	۲۸
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰	۸۸	۱۴	۱۵

با توجه به آمار درج شده در جدول شماره ۱۲؛ ۲۳ درصد از ورزشکاران زن اعزام شده به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۰، ۱۷ درصد اعزام شده به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸، ۲۸ درصد اعزام شده به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ و ۱۵ درصد اعزام شده به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰ موفق به کسب مدال شده‌اند.

درصد مدال‌های کسب شده توسط زنان نسبت به مجموع کل مدال‌های کسب شده توسط ورزشکاران اعزامی به چهار دوره بازی‌های آسیایی در جدول شماره ۱۳ اشاره شده است.

جدول ۱۳- درصد مدال‌های کسب شده توسط زنان نسبت به کل مدال‌های کسب شده توسط ورزشکاران اعزامی

عنوان	مجموع مدال‌های کسب شده	مجموع مدال‌های کسب شده توسط زنان	درصد
بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲	۵۴	۱۸	۳۳/۳۳
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸	۶۲	۱۸	۲۹/۰۳
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴	۵۷	۱۶	۲۸/۰۷
بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰	۵۹	۱۴	۲۳/۷

با توجه به آمار جدول شماره ۱۳؛ ۳۳/۳۳ درصد از کل مدال‌های کسب شده در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ و ۲۹/۰۳ درصد در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸، ۲۸/۰۷ درصد در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ و ۲۳/۷ درصد توسط زنان کسب شده است.

با توجه به اینکه ورزشکاران اعزامی از استان‌های سراسر کشور بوده‌اند سهم هر استان در تعداد ورزشکاران و مدال‌آوری حائز اهمیت می‌باشد؛ در جدول شماره ۱۴ به سهم هر استان از تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ و درصد سهم مدال‌آوری استان‌ها اشاره شده است.

جدول ۱۴- سهم هر استان از تعداد ورزشکاران اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲

استان	تعداد ورزشکار استان	درصد سهم استان از ترکیب تیم اعزامی	درصد سهم استان از مدال‌آوری
تهران	۲۰	۲۵/۶	۱۸/۷۵
اصفهان	۱۳	۱۶/۷	۱۸/۷۵
گیلان	۶	۷/۷	۹/۳
همدان	۵	۶/۴	۰
البرز	۴	۵/۱	۳/۱۲
زنجان	۴	۵/۱	۱۲/۵
فارس	۴	۵/۱	۶/۲۵
مازندران	۳	۳/۸	۶/۲۵
هرمزگان	۳	۳/۸	۳/۱۲
سیستان و بلوچستان	۲	۲/۶	۶/۲۵
کرمانشاه	۲	۲/۶	۰
آذربایجان غربی	۱	۱/۳	۳/۱۲
ایلام	۱	۱/۳	۰
خراسان جنوبی	۱	۱/۳	۰
خراسان رضوی	۱	۱/۳	۳/۱۲
خوزستان	۱	۱/۳	۰

۳/۱۲	۱/۳	۱	سمنان
۳/۱۲	۱/۳	۱	قزوین
۰	۱/۳	۱	کرمان
۰	۱/۳	۱	کهگیلویه و بویر احمد
۰	۱/۳	۱	گلستان
۳/۱۲	۱/۳	۱	لرستان
۰	۱/۳	۱	یزد
۱۰۰	۱۰۰	۷۸	جمع کل

با توجه به آمار جدول ۱۴ می‌توان گفت که ورزشکاران زن ۲۳ استان کشور در ترکیب ورزشکاران اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ حضور داشته‌اند که بیشترین تعداد مربوط به استان‌های تهران، اصفهان و گیلان می‌باشد و با توجه به اینکه تعداد ورزشکاران استان تهران ۲۰ نفر و استان اصفهان ۱۳ نفر بوده است اما سهم مدال آوری دو استان برابر بوده است.

نتیجه‌گیری

در پژوهش حاضر، عملکرد ورزشکاران زن کاروان اعزامی ایران به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ هانگژو بررسی و تحلیل شد و با عملکرد ورزشکاران زن اعزامی به مسابقات سه دوره اخیر بازی‌های آسیایی مقایسه شد. نتایج تحقیقات مختلف حاکی از آن است که اعتماد و مشارکت اجتماعی، وضعیت مطلوبی در ایران ندارد و وجود تعارض میان سنت و مدرنیته، از خودبیگانگی فرهنگی، فقدان یا ضعف نهادهای مدنی، آسیب‌ها و مشکلات اجتماعی و غلبه ثروت و قدرت بر تعهد و مسئولیت‌پذیری، ضرورت توسعه فرهنگ اجتماعی را نشان می‌دهد. رسوخ برخی ناهنجاری‌های اجتماعی در ورزش مانند پرخاشگری، زد و بندهای غیراخلاقی، دوپینگ و غیره به ویژه در ورزش‌های تیمی و حرفه‌ای مانند فوتبال، بیانگر توجه به توسعه فرهنگ اجتماعی در ورزش است (رمضانی نژاد و همکاران، ۱۳۹۵). نتایج این پژوهش نیز نشان داد که اولویت رشته‌های اعزامی در هر چهار دوره اعزام کاروان رشته‌های انفرادی بوده است و فقط یک رشته تیمی در کاروان اعزامی بوده است (در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲؛ ۱۷ انفرادی، ۱ تیمی - در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸؛ ۱۶ انفرادی، ۱ تیمی - در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴؛ ۹ انفرادی، ۲ تیمی - در بازی‌های آسیایی ۲۰۱۰؛ ۱۰ انفرادی، ۱ تیمی) که به نظر می‌رسد تلاش هرچه بیشتر مسئولان بخش اجتماعی و ورزش کشور را برای توسعه زیرساخت‌های مشارکت اجتماعی و به تبع آن نمود این سرمایه اجتماعی در ورزش قهرمانی و حرفه‌ای کشور را می‌طلبد؛ همچنین با آسیب‌شناسی ورزش‌های تیمی و علل عدم کسب موفقیت این رشته‌ها در سطح بازی‌های آسیایی، شاهد حضور ورزش‌های تیمی در بازی‌های آسیایی باشیم.

نتایج حاکی از افزایش تعداد رشته‌های اعزامی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ و ۲۰۱۸ نسبت به بازی‌های آسیایی ۲۰۱۴ و ۲۰۱۰ می‌باشد که این موضوع مطمئناً حاصل برنامه‌ریزی و تلاش‌های مسئولین مرتبط بوده است. امروزه در بیشتر جوامع، زنان از فرصت‌هایی برابر برای شرکت در فعالیت‌های ورزشی محروم هستند و با محدودیت‌هایی مواجهند. محدودیت‌های ساختاری و مدیریتی، محدودیت‌های مالی و امکاناتی، محدودیت‌های فرهنگی و اجتماعی از جمله این محرومیت‌ها هستند؛ ولی این محرومیت‌ها در ایران به دلایل مختلف، به‌ویژه شرایط فرهنگی، اجتماعی حاکم بر کشور برجستگی بیشتری دارد (نظری و همکاران ۲۰۱۹). باتوجه به آمار تعداد ورزشکاران اعزام شده به چهار دوره مسابقات آسیایی اخیر، تعداد ورزشکاران مرد اعزام شده تقریباً ۳ برابر ورزشکاران زن می‌باشد که این موضوع بیانگر فاصله ورزش ایران تا برابری جنسیتی می‌باشد. برابری جنسیتی یک موضوع تک ساحتی نیست، از طرفی نابرابری موجود در ورزش زنان صرفاً ریشه در جنسیت آنان ندارد، بلکه شرایطی فراهم شده است که زمینه را برای برابری جنسیتی مشکل ساز کرده است. از این رو برای مرتفع کردن این نابرابری‌ها و نهادینه سازی برابری الزم است شرایط مؤثر و راهبردهای مقتضی توسط وزارت ورزش به مثابه یک نهاده اثرگذار مورد توجه قرار گیرد.

تعداد مدال‌های کسب شده در چهار دوره اخیر توسط زنان سیر صعودی و توسط مردان سیر نزولی داشته است و به صورت کلی مجموع مدال‌ها سیر نزولی داشته است که نشان از ضعف عملکرد حوزه مردان است. مطمئناً عواملی در این نوسانات عملکرد سهیم هستند که باید به وسیله مسئولین مورد توجه قرار گیرند. یکی از عواملی که موجب چنین نوساناتی می‌شود احتمالاً عدم وجود سیستم کشف و پرورش استعدادیابی سازماندهی شده است؛ بطوری که در یک دوره به دلیل وجود سیستم استعدادیابی مطلوب، استعدادهای نخبه‌ای به مسابقات اعزام می‌شوند و منجر به عملکرد مطلوب کاروان ورزشی اعزامی می‌شود. سیستمی که این استعدادها را حمایت می‌کند نیز معیوب است، بطوری که ورزشکاران ما در یک یا دو دوره مدال می‌گیرند و تنها با یک بار کسب مدال، به کلی از صحنه رقابت‌ها حذف می‌شوند. با توجه به نتایج مطلوب کاروان ورزشی بانوان ایران در بازی‌های گوانگژو و اینچئون و جاکارتا و هانگژو ایران یک روند رو به رشد را شروع کرده است و ممکن است در دوره‌های آتی بازی‌های آسیایی، عملکرد بهتری را کسب کند.

اگرچه تحقیقات مربوط به ورزش بانوان در زمینه‌های داخلی و خارجی نشان از پیشرفت در ورزش زنان ایران دارد، اما در مقایسه با ورزش‌های مردان رشد مطلوبی از خود نشان نمی‌دهند، این امر به دلیل محدودیت‌های اجتماعی و عوامل دیگر است؛ از دیگر مشکلات ورزش بانوان، نداشتن حمایت مالی مناسب (حمایت نکردن اسپانسرها از ورزش بانوان) است که این خود دلایلی را در بر می‌گیرد که شامل نرسیدن شرکت‌ها به اهداف خود است که علت آن هم به تعداد کم تماشاگر، فقدان پوشش خبری در برخی رشته‌های ورزشی و ... مربوط می‌شود، بنابراین میزان پوشش رسانه‌ای محدود زنان به شکل‌های گوناگون

مانع از رشد و شکوفایی ورزش بانوان می‌شود و همان‌گونه که بخشی‌جناری و همکاران (۱۳۹۸)، بیان کردند که بازتاب رسانه‌ای حضور زنان در مسابقات به نوعی باعث پیشرفت ورزش زنان در کشور می‌شود و باعث تبلیغ برای ورزش زنان مسلمان می‌شود. یکی از دلایل دیگر برای پیشرفت کند ورزش زنان تأخیر در آغاز ورزش زنان نسبت به آقایان است. همچنین محدودیت‌هایی که حجاب در عملکرد ورزشی زنان ایجاد کرده است، در برخی رشته‌ها مثل شنا، ژیمناستیک، باله و غیره توانایی کسب مدال را از بانوان سلب کرده و در برخی رشته‌های دیگر باعث افزایش رکوردها می‌شود. اعزام ورزشکاران به اردوهای برون مرزی باعث افزایش توانایی افراد برای مسابقه با افراد برتر از خود، الگوبرداری از بهترین‌ها، توانایی کشف بهتر استعدادها و خود و بکارگیری از حداکثر قدرت می‌شود که متأسفانه تعداد کم این اردوها تأثیر منفی بر روند رشد ورزش زنان دارد، شرایط روحی، روانی، جسمانی، فنی نیز تأثیر بسزایی در این روند دارند همچنین مشکلات شخصی، امکانات و حمایت شغلی، خانوادگی نیز در این روند رشد دخیل هستند. با توجه به نتایج پژوهش پیشنهاد می‌شود مسئولان از یک سیستم کشف و پرورش استعدادیابی سازماندهی شده و یکپارچه برای تمام رشته‌های ورزشی مطابق با اکثر کشورهای توسعه یافته برای توسعه ورزش زنان در بعد قهرمانی استفاده کنند و با بررسی نتایج ایران در رویدادهای بزرگ، نقاط قوت و ضعف و رشته‌های موفق و مدال‌آور شناسایی شود که خود می‌تواند به سیاست‌گذاران ورزشی در جهت بهبود وضعیت کاروان بانوان ایران و مشخص شدن نقاط لازم برای سرمایه‌گذاری بیشتر برای توسعه و تقویت این رشته‌ها مورد استفاده قرار گیرد و همچنین با افزایش بودجه، جهت فراهم کردن امکانات، حمایت شغلی و طراحی و ساخت اماکن ورزشی ویژه بانوان با توجه به مقتضیات فرهنگی، اجتماعی و اقلیمی، افزایش حمایت‌های مالی (اسپانسرها)، ایجاد شرایط لازم اخذ و میزبانی رویدادهای ورزشی مؤثر بین‌المللی بانوان در داخل کشور، افزایش اردوهای برون مرزی، استفاده از مربیان خارجی و افزایش سهمیه حضور رشته‌های تیمی در این رویدادها به بهبود سطح ورزش بانوان کشور کمک نمایند و در رفع مشکلات ورزش قهرمانی زنان ایران راه‌گشا باشند.

فهرست منابع

۱. اکبرآبادی، حجت‌الله (۱۳۹۱). مدال‌آوری بانوان و ارتقای جایگاه ورزش ایران. روزنامه جام جم. سال سیزدهم، شماره ۳۴۵۴، ۹-۱۰.
۲. بخشی چناری، امین‌رضا؛ عیدی، حسین؛ فدایی‌ده چشمه، معصومه (۱۳۹۸). بررسی نقش رسانه بر نگرش زنان ایرانی نسبت به شرکت زنان مسلمان در مسابقات المپیک و جهانی. مجله علوم تربیتی و روانشناسی، مدیریت ارتباطات در رسانه‌های ورزشی. دوره ۷، شماره ۱- شماره پیاپی ۲۵، صفحه ۹۰-۱۰۰.
۳. بهرامی، شهاب؛ عسگری، بهمن (۱۳۹۵). تاثیر عملکرد کشورهای جهان در رویدادهای بزرگ ورزشی بر عملکرد آنها در بازیهای المپیک، مجله مدیریت ورزشی، دوره ۸، شماره ۳، ص: ۳۹۵-۴۰۷.
۴. راسخ، نازنین؛ سجادی، سید نصرالله؛ حمیدی، مهرزاد؛ خبیری، محمد (۱۳۹۴). طراحی و تدوین برنامه ی راهبردی ورزش قهرمانی بانوان کشور ایران. مجله مدیریت ورزشی، دوره ۷، شماره ۳، ص: ۳۰۹-۳۳۴.
۵. رمضانی نژاد، رحیم؛ ملائی، مینا؛ خلیلی، سیده لیلا (۱۳۹۵) شناسایی و اولویت بندی مشکلات زنان ورزشکار قهرمان قایقران ایران، نشریه مدیریت منابع انسانی در ورزش، سال ۳، شماره ۱/۲ صفحه ۲۳۱-۲۴۴.
۶. سایت کمیته ملی المپیک <http://www.olympic.ir> : ۱۴۰۲
۷. عیدی، حامد؛ سجادی، نصرالله (۱۳۸۸). مقایسه قاره‌ای نتایج و مدال‌های بازی‌های المپیک تابستانی (۱۸۹۶ تا ۲۰۰۴). فصلنامه المپیک، شماره ۵۱، صفحه ۸۱-۹۲.
۸. عسگری، بهمن، عیدی، حسین (۱۳۹۳). پیش‌بینی نتایج کشورهای آسیایی در بازی‌های المپیک بر مبنای عملکرد آنها در بازی‌های آسیایی. مطالعات مدیریت ورزشی؛ شماره ۲۵، ص ۲۲۲-۲۰۷
۹. عسگریان، فریبا، دخت باقر، ناصر (۱۳۹۴) شناسایی دلایل موفقیت و عدم موفقیت کشورها در بازی‌های المپیک، مجله مبنای مدیریت ورزشی پیام نور، دوره ۲، شماره ۶، صفحه ۵۳-۶۶ .
۱۰. عیدی پور، کامران؛ عیدی، حسین؛ عباسی، همایون، سوری، ابوذر؛ نظری، فرهاد (۱۳۹۴) ارزیابی و تحلیل عملکرد کاروان های اعزامی ایران در بازیهای پارالمپیک. پژوهش های فیزیولوژی و مدیریت در ورزش، دوره ۷، شماره ۱، ص: ۸۵-۹۵.
۱۱. عیدی، حسین؛ رمضانی نژاد، رحیم؛ دستوم، صلاح (۱۳۹۷) مقایسه عملکرد ایران در المپیک های تابستانی با کشورهای قاره آسیا، آفریقا و آمریکای مرکزی و جنوبی. فصلنامه مدیریت و توسعه ورزش دانشگاه گیلان، دوره ۷، شماره ۲- شماره پیاپی ۱۴، صفحه ۷۱-۵۳

۱۲. عیدی، حسین؛ عباسی، همایون؛ نظری، فرهاد؛ عیدی پور، کامران؛ سوری، ابوذکر (۱۳۹۳). ارزیابی و تحلیل عملکرد ورزشکاران ایران در بازی‌های المپیک تابستانی (۱۹۴۸ لندن - ۲۰۱۲ لندن). پژوهش‌های کاربردی در مدیریت ورزشی، شماره ۴، ص ۱۰۱-۹۱
۱۳. عیدی، حسین؛ عسگری، بهمن (۱۳۹۳). ارزیابی و تحلیل عملکرد ایران در بازی‌های آسیایی در مقایسه با سایر رقبا. مطالعات مبانی مدیریت در ورزش، شماره ۱، صص ۸۴-
۱۴. مظفری، سید امیر احمد و همکاران (۱۳۸۸). نظام جامع توسعه ی ورزش قهرمانی جمهوری اسلامی ایران، طرح پژوهشی، تهران، پژوهشکده ی تربیت بدنی و علوم ورزش وزارت علوم، تحقیقات و فناوری، صص ۱۵۶-۲۰۰.
۱۵. مهرجردی، محمدحسین (۱۳۹۱). بسط یک مدل ناپارامتریک برای ارزیابی عملکرد کشورهای شرکت کننده در بازیهای المپیک، نشریه مدیریت ورزشی، ۱۴، صص ۱۹۶-۱۷۷.
۱۶. میرغفوری، سید حبیب الله؛ صیادی، حسن و میرفخرالدینی، سید حیدر (۱۳۸۸)، بررسی و تحلیل مسائل موثر بر مشارکت زنان در فعالیت ورزشی، مدیریت ورزشی، ۱۰، ۸۳-۱۰۰.

17. Azizi, S. (2005). History Paralympic Games. Spread: Center website Zaiat spinal disabled.
18. benefits of sport on their referral to sport Gyms. 5th urban planning and management
19. conference. Mashhad. [Persian]
20. Dimitria, p (2009). Statistical profile of medals at the Beijing 2008
21. Olympic Games: differences among geographic regions and gender trends. 17th international seminar on Olympic studies for postgraduate students .pp416
22. Forrest, D., Ismael S., & Tena, J.D. (2010). Forecasting national team medal totals at the Summer Olympic Games. International Journal of Forecasting, 26: 576–588.
23. International Paralympic committee: <http://www.paralympic.org> , 2018
24. Kargar, S, Amiri, R, Jamalpur, M, Pegah, N. (2013) Effect of women's knowledge of the
25. National Federation of State High School Associations, 2010–11 PERU High School Athletics Participation Survey.
26. Ndum OJIE, F(2015). An Investigation Of The Performance Of African Nations In The 2012 London Olympics. University of Salford, Manchester, UK, Ph.D. Thesis
27. Olympic Games. International Journal of Sports Science and Engineering, 2(1), 47-51

28. Rasekh,N & zareian,H & ghasemi,H & Rezaie,Z (2019).sport sciences(NASS).vol.1,NO.1,99-116,june2019
29. Rita amaral nunes(2019), Women athletes in the Olympic Games, Journal of Human Sport and Exercise 14(3)DOI: 10.14198/jhse.2019.143.17
30. Sajjadi, S. N. (2009), Sports organizations management. Published nine. Tehran. Publisher samt association. Pp. 1-277
31. Vassiliou,Andrulla(2014). Gender Equality in Sport Proposal for Strategic Actions2014 – 2020"Uropean commiison sport .PP24-28.
32. Wang, Jiefu, & Jiang, Yong. (2008). Logarithm Model Prediction for 2008 Beijing.
33. -De Bosscher, V, Sotiriadou, P., Brouwers, J.,, & Cuskelly, G. (2012). The role of interorganizational relationships on elite athlete development processes. Journal of Sport Management, 11(1), 11.
34. Dexter. J. (2012). "Analysis of the Perceived Leadership Styles and Levels of Satisfaction of Selected Junior College Athletic Directors and Head Coaches". United states sports Academy, Sport Journal, Vol.5, No.2.
35. -Sotiriadou, K., Quick, S., Shilbury, D. (2012). Sport for some: Elite versus mass participation. International Journal of Sport Management. 2: 50-11 .
36. -Houlihan, B. and A. White (2012). "The Politics of Sport Development: Development of Sport or DevelopmentThrough Sport ,"?